

Arrest

nr. 46 207 van 12 juli 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 april 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 september 2009 een asielverzoek in, waarbij hij verklaarde op dezelfde dag België te zijn binnengekomen. Dezelfde dag werd tevens, op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat verzoeker reeds op 11 januari 2009 werd aangetroffen te Samos, in Griekenland.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 21 oktober 2009, gelet op artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten

wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.3. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 24 december 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in België.

1.4. Op 8 februari 2010 deelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de Griekse autoriteiten mee dat zij, aangezien zij nalieten om binnen de in artikel 18.1 van de verordening 343/2003/EG vastgelegde termijn te reageren op het overnameverzoek, in toepassing van artikel 18.7 van voormelde verordening geacht werden het overnameverzoek te aanvaarden.

1.5. Op 13 april 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die staatsburger van Iran verklaart te zijn, diende op 21.09.2009 een asielaanvraag in. Vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat de betrokkene op 11.01.2009 te Samos door de Griekse instanties werd geregistreerd (Eurodac hit - illegale binnenkomst). Tijdens zijn verhoor op 21.09.2009 stelde de betrokkene dat hij op 11.01.2009 vanuit Turkije naar Griekenland reisde en er tot begin maart 2009 verbleef. Hij zou in maart 2009 naar Turkije zijn teruggekeerd en er tot 14.09.2009 hebben verbleven. Hij zou vanuit Turkije via een hem niet bekende route met een vrachtwagen naar België zijn gereisd. Op 21.10.2010 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003. De Griekse instanties hebben tot op heden niet op ons verzoek geantwoord. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stipuleert dat de voor overname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op verzoeken voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 08.02.2010 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

In een schrijven van 05.03.2010 verzoekt de betrokkene dat zijn asielaanvraag in België zou worden behandeld met toepassing van de artikels 3(2) en 15 van Verordening 343/2003. De betrokkene verklaart dat er geen garanties zijn dat de Griekse instanties zijn asielaanvraag daadwerkelijk en correct zullen behandelen, dat er geen effectief rechtsmiddel bestaat en er onvoldoende opvang is. Een overdracht aan Griekenland betekent om die reden een schending van artikel 3 van het EVRM. Ter ondersteuning wordt verwezen naar het standpunt van het UNHCR van december 2009 en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest n° 28.0804). Verder stelt de betrokkene dat Griekenland met toepassing van artikel 16(3) van Verordening 343/2003 niet langer verantwoordelijk is gezien hij van maart 2009 tot 14.09.2009 naar eigen zeggen in Turkije en dus buiten het grondgebied van de Lidstaten verbleef.

Betreffende de vraag van de betrokkene om toepassing te maken van artikel 3(2) (sovereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat van de Europese Unie inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

Betreffende de vraag om toepassing te maken van artikel 15 (humanitaire clausule) van Verordening 343/2003 merken we op dat de betrokkene verklaart dat een broer en twee ooms van hem in België verblijven. Deze familieleden vallen echter niet binnen de notie "gezinsleden", zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. De betrokkene brengt ook geen elementen aan, die aantonen dat hij om een bepaalde reden afhankelijk zou zijn van deze familieleden.

Betreffende de bewering dat de betrokkene meer dan drie maanden buiten het grondgebied van de Lidstaten zou hebben verbleven benadrukken we dat de betrokkene geen elementen aanbrengt, die onweerlegbaar aantonen dat hij meer dan drie maanden buiten het grondgebied van de Lidstaten verbleef. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de verantwoordelijkheid van Griekenland eindigde met toepassing van artikel 16(3) van Verordening 343/2003.

Betreffende de bewering dat het recht op het vragen van asiel en bescherming door de Griekse autoriteiten niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest n° 21.980 van 26.01.2009).

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (cfr arresten van RVV, n° 21 514 van 16.01.2009 en n° 26 756 van 30.04.2009). Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties voor een effectieve behandeling wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de Verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie-Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Betreffende de bewering dat er geen effectief rechtsmiddel zou bestaan moet worden opgemerkt dat presidentieel decreet 81/2009 van juni 2009 inderdaad de raden van beroep voor de aanvragen, die in eerste aanleg worden afgewezen, afschaft, maar tevens voorziet dat de beroepen door de Raad van State worden onderzocht.

De betrokkene brengt geen elementen aan, die aantonen dat hij bij een terugkeer in Griekenland zal worden opgevangen in omstandigheden, die niet overeenkomen met de aanbevelingen van Richtlijn 2003/9/EG, of meer algemeen zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees volstaat niet en is derhalve speculatief.

De Griekse autoriteiten hebben op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56e1f46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer

specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Verordening 343/2003 (we verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008, nr. 32733/08, K.R.S. tegen Verenigd Koninkrijk, : "the presumption must be that Greece will abide by its obligations under those directives"). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Verordening 343/2003 aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een 'inbreukprocedure' opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder -indien nodig- via een procedure voor het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming verkrijgen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. Hij antwoordde dat hij België verkoos omdat zijn broer en ooms hier verblijven. Hierboven werd reeds uiteengezet waarom dit motief geen grond is voor een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 15 van Verordening 343/2003.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene een gezondheidsprobleem te hebben. De betrokkene diende op 24.12.2009 een aanvraag in voor een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie, opvolging en ziekenhuizen, waar de betrokkene kan worden behandeld, beschikbaar zijn in het land van overdracht nl. Griekenland. Een adequate behandeling in Griekenland is dus mogelijk. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar Griekenland een inbreuk uitmaakt op Europese Richtlijn 2004/83 of op artikel 3 van het EVRM. De aanvraag voor machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter werd op 13.04.2010 ongegrond verklaard.

Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van de artikels 3(2) of 15 van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse instanties. (...)"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, die verzoeker eveneens op 13 april 2010 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"(...) Gelet op artikel 51/5, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993 en gewijzigd bij de wet van 15 september 2006,

(...)

Overwegende dat met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2008 niet België, maar Griekenland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene;

Overwegende dat op 21.10.2010 aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene werd gericht volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003;

Overwegende dat de Griekse instanties tot op heden niet op ons verzoek hebben geantwoord en artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stipuleert dat de voor overname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op verzoeken voor overname;

Overwegende dat het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden volgens artikel 18(7) gelijk staat met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen;

Overwegende dat de betrokkene te kennen geeft dat hij niet naar Griekenland wil terugkeren en verzoekt dat zijn asielaanvraag door de Belgische instanties wordt behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003 is het zeer waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en zich uit eigen beweging bij de bevoegde Griekse instanties zal aanbieden;

Aangezien het vasthouden van de betrokkene in een welbepaalde plaats noodzakelijk geacht werd om een effectieve verwijdering uit het grondgebied te waarborgen;

Wordt besloten de betrokkene vast te houden (...)."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Er dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat artikel 39/82, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten."

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts melding gemaakt wordt van een verzoek tot nietigverklaring en verzoeker pas in de tekst van het verzoekschrift aangeeft ook een verzoek tot schorsing te willen inleiden, dient gelet op de bovenvermelde wetsbepaling huidig verzoekschrift geacht te worden slechts een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

2.2. Daarnaast moet worden benadrukt dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooralsnog kosteloos zijn, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.3. Inzake de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, de tweede bestreden beslissing, dient de Raad voorts ambtshalve aan te geven dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/5, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling overeenkomstig artikel 71 van dezelfde wet tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de op 13 april 2010 genomen beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter, 48/3, 48/4, 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1(A)2 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de motiveringsverplichting, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van *"het principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen"*, van de artikelen 15, 16, §§ 1-3, en 19, § 2, van de verordening 343/2003/EG, van de artikelen 3, 5, 13 en 33 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag). Verzoeker betoogt tevens dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout, van een tegenstrijdige motivering en van *"overdaad of gezagsmisbruik"*.

Verzoeker licht zijn middel op volgende wijze toe:

“(…)

Dat, in huidig geval, gedurende zijn verblijf op Belgisch grondgebied, verblijf beschermd door een bijlage 26, de verzoeker meerdere documenten heeft geproduceerd waaruit blijkt dat zijn verblijf van meer dan drie maanden op het Turks grondgebied, dit tussen zijn verblijf op Grieks grondgebied op datum van 7 maart 2009, en zijn aankomst op Belgisch grondgebied, dit op datum van 21 september 2009 ;

Dat de verzoeker inderdaad heeft uitgelegd te hebben, tussen de 7de maart en de 14de september 2009, zijn verbleven in Turkije en, meer bepaald te Istanbul bij één van zijn tantes ;

Dat hij eveneens heeft uitgelegd te zijn aangekomen in België, in het bezit zijnde van een valse Turkse identiteitskaart, opgesteld op naam van (…);

Dat de verzoeker kopijen van twee opgestelde voorschriften heeft medegedeeld aan de Dienst voor Vreemdelingenzaken, door middel van de tussenpersoon zijnde zijn raadsman, op naam van (…) door een dokter in Turkije, voorschriften die dateren van 21 april 2009 en 29 juli 2009 ;

Wat betreft deze twee documenten, in verband met de Turkse identiteitskaart geproduceerd door de verzoeker en met daarop zijn foto, had de Dienst voor Vreemdelingenzaken moeten beschouwen dat de verzoeker heeft aangetoond wel degelijk meer dan drie maanden te hebben verbleven buiten het territorium van de Staten die lid zijn ;

Dat bijgevolg, de Dienst voor Vreemdelingenzaken beroep zou moeten gedaan hebben op artikel 16 § 3 van het Reglement 343/2003 ;

Aangezien, bovendien, dat, in huidig geval, de Dienst voor Vreemdelingenzaken had moeten, specifiek in verband met de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen ingediend door de verzoeker in december 2009, overgaan tot verificaties opdat men zou weten of de geneesmiddelen die staan op de twee voorschriften dezelfde waren of niet dan de geneesmiddelen die de verzoeker toegediend kreeg in België ;

Dat geen enkele van deze verificaties, nochtans essentieel om na te gaan of het verblijf van meer dan drie maanden van de verzoeker buiten het territorium van de Staten die lid zijn, door de Dienst voor Vreemdelingenzaken uitgevoerd is geweest ;

Dat deze administratie is gehouden, op zijn minst, om samen te werken om de feiten te kunnen voorleggen en de documenten die haar werden voorgelegd door de kandidaat-vluchteling te onderzoeken ;

Dat dit in huidig geval niet gebeur(d) is ;

3.

a)

Aangezien dat de bestreden bijlage 26^{quater} eveneens verwijst naar de aanvraag tot regularisatie van het verblijf voor medische redenen, aanvraag die steunt op artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 en ingediend door middel van een aangetekende brief op 24 december 2009 ;

Dat inderdaad, hierin is vermeld dat :

« Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene een gezon(d)heidsprobleem te hebben. De betrokkene diende op 24.12.2009 een aanvraag tot een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie, opvolging en ziekenhuis, waar de betrokkene kan worden behandeld, beschikbaar zijn in het land van overdracht, nl. Griekenland. Een adequate behandeling in Griekenland is dus mogelijk. Bijgevolg is geen bewijs date en terugkeer naar Griekenland een inbreuk uitmaakt op Europese Richtlijn 2004/83 of op artikel 3 van het EVRM. De aanvraag voor machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter werd op 13.04.2010 ongegrond verklaard. “;

Dat dit deel van de motivering van de bestreden beslissing dus verwijst naar de genomen beslissing, op datum van 13 april 2010, over de aanvraag tot medische regularisatie ingediend door de verzoeker ;

Dat deze laatste beslissing en, bijgevolg, eveneens de bestreden beslissing door huidig beroep, steunt op het rapport opgesteld door de geneesheer-ambtenaar (...) op datum van 12 april 2010, rapport dat enkel vermeld dat :

« Opvolging door een dermatoloog en / of een infectioloog zijn beschikbaar in Griekenland. Er zijn ook verschillende ziekenhuizen en / of medische universiteiten waar de patiënt kan behandeld worden (zie administratief dossier). » ;

Bijgevolg kan men niet anders dan vaststellen dat de documenten waarop dit medisch advies van de Dokter (...) steunt, op geen enkele wijze zijn vermeld in dit medisch advies, niet meer dan er werd betekend aan de verzoeker ;

Dat deze dus in de onmogelijkheid verkeert om de motivering van het advies van de geneesheer-ambtenaar wat betreft het voorhanden zijn van medische zorgen in Griekenland, te onderzoeken ;

b)

Aangezien, bovendien, dat dit advies, extreem beknopt is en steunt op geen enkel identificeerbaar document / informatie, in totale contradictie is met de elementen nochtans behouden in het Rapport van AMNESTY INTERNATIONAL van 2010 en met de benaming « THE DUBLIN II TRAP – Transfers of asylum – seekers to Greece » ;

Dat dit document verduidelijkt, wat betreft de toegang tot medische zorgen van de asielaanvragers in Griekenland, dat:

« To conclude, Amnesty International has serious concerns about asylum-seekers' access to health care in Greece. There seems to be no standard practice for the treatment or medical examination of Dublin II returnees, either on their arrival at Athens airport or after their release. Health authorities appear not to be aware of their obligations to provide medical treatment, without pay, to asylum-seekers. Moreover, since many Dublin II returnees find themselves homeless, they are exposed to a number of additional health threats that are not being adequately addressed due to their limited access to the public healthcare system. » (http://www.amnestyinternational.be/doc/IMG/pdf/FINAL_TEXT-GREECE_DUBLIN_II_report.pdf);

c)

Er dient vooreerst worden herinnerd aan het principe van behoorlijk bestuur dat de verschillende noties bevat en dat een bestuur verplicht om beslissingen te nemen met respect van een bepaald aantal principes, en in dit geval de dienst Vreemdelingenzaken (zie Y. VAN MENSEL, « Het Beginsel van behoorlijk bestuur », Kluwer, 1990, p. 10 et suivantes).

Het bestuur moet de rechten van verdediging, de rechtvaardige procedure, de eis van onpartijdigheid en de zorgvuldige voorbereiding van de administratieve beslissingen respecteren.

Het principe van goede administratie combineert zich eveneens met het zorgvuldigheidsbeginsel dat stelt dat alle noodzakelijke middelen moeten worden ingezet om het meest mogelijke informatie te kunnen krijgen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

De Raad van State oordeelt dat het middel genomen uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur gegrond is wanneer blijkt dat « la partie adverse a pris la décision contestée sans s'être enquis de l'état d'avancement du projet ; que si elle s'était renseignée à cet égard auprès des demandeurs ou de leur Conseil, elle aurait appris que ledit projet était en voie de réalisation » (voir Raad van State 77273, 30 november 1998).

d)

Er dient echter te worden gewezen op het feit dat dit rapport niet enkel lineair is maar dat er ook geen antwoord wordt gegeven op de vragen die nochtans zouden moeten worden gesteld door de tegenpartij in het kader van de behandeling van een zodanige aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden voor medische redenen.

Inderdaad:

1 °) dit rapport bevat geen enkele aanwijzing met betrekking tot de asielzoekers die zich in Griekenland in asielprocedure bevinden, en namelijk of zij op effectieve wijze kunnen genieten van een

tenlasteneming van hun medische problemen, tenlasteneming die zowel reëel als gepast zou zijn; in dit geval staat er nergens in het rapport dat verzoeker effectief zou kunnen worden opgevolgd door een specialist en dat hij de meeste zorgen die vereist zijn voor zijn medische toestand zou kunnen ontvangen ;

2°) het is des te opvallender vast te stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken om zich te vergewissen van het bestaan van, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen van verzoeker in Griekenland, enkel een document van een Belgische attaché-geneesheer en met geen enkele melding/verwijzing maakt naar een Griekse dokter / specialist ;

In dit verband, dient te worden verwezen dat in toepassing van artikel 1 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, eenieder die valt onder de rechtsbescherming van een staat moet kunnen genieten van die rechtsbescherming. Het verbod van onmenselijke behandeling en mens ontterende behandelingen breidt zich derhalve uit naar buitenlandse personen die zich op het territorium van België bevinden zonder dat er, bovendien, dient te worden verwezen naar hun verblijfssituatie, weze deze legaal of illegaal (zie R.v.St., arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999);

Volgens de rechtspraak van de Raad van State, kan de Dienst Vreemdelingenzaken de medische redenen die worden ingevoerd ter staving van een aanvraag tot machtiging van verblijf, niet terzijde leggen ;

Het bestuur moet een gegrond onderzoek kunnen doen naar deze medische situatie van de vreemdeling door « aux investigations nécessaires » te doen teneinde volledig geïnformeerd te zijn met betrekking tot de situatie van de persoon wiens gezondheidstoestand wordt voorgesteld als zijnde ontoereikend en zodanig in staat te zijn om zich uit te spreken « en parfaite connaissance de cause » (zie Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000) ;

Inderdaad, de Raad van State heeft geoordeeld dat « il appartient à l'autorité saisie d'une demande d'autorisation (...) de séjour pour motif médical (...) d'apprécier les circonstances de l'espèce au regard de la situation sanitaire et sociale du pays de destination mais aussi au regard des conséquences de la mesure d'éloignement sur la santé de l'intéressé » (Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999) ;

Echter, in dit geval, heeft het bestuur geen enkele van deze onderzoeken verricht ;

Door geen van deze noodzakelijke onderzoeken te hebben verricht, heeft de administratie niet op ernstige wijze het risico weerlegt dat een verwijdering van het grondgebied zou kunnen resulteren in een onmenselijke en ontterende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (Raad van State, arrest n° 93.594 van 27 februari 2001) ;

In dit geval, en met het oog op voorgaande, blijkt duidelijk dat door de bestreden beslissing te nemen, de administratie artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van rechten van de mens en de fundamentele vrijheden heeft geschonden ;

e)

Bovendien heeft de al negatieve overheid niet voldaan aan de verplichting om te antwoorden met betrekking tot de aanvraag van de verzoeker ;

In dit geval heeft verzoeker zijn aanvraag gebaseerd op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, door verschillende elementen in te roepen met betrekking tot zijn medische problemen ;

Echter, het gedetailleerd medisch attest, dat werd neergelegd door verzoeker in het kader van zijn aanvraag, werd absoluut niet geëvalueerd door de tegenpartij in de bestreden beslissing maar, bovendien, heeft de tegenpartij het niet nuttig geacht om verzoeker te laten onderzoeken door een gespecialiseerde raadgevende geneesheer ;

Volgens de rechtspraak van de Raad van State dient de minister van binnenlandse zaken te antwoorden vanaf het ogenblik dat er medische redenen worden ingeroepen ter staving van een aanvraag tot machtiging van verblijf (zie Raad van State, arrest n° 79.089 van 4 maart 1999). Bij gebreke aan argumentatie met betrekking tot de medische redenen die worden ingeroepen door de

vreemdeling ter staving van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf, weerlegt de al negatieve overheid niet op gepaste wijze het gebrek van buitengewone omstandigheden die de indiening in België van een aanvraag tot machtiging van verblijf rechtvaardigen ;

Een medicatie moet, bovendien, rekening houden met alle informatie die hem werd overgelegd door de vreemdeling ;

Dit was echter niet het geval aangezien de tegenpartij helemaal geen rekening heeft gehouden met de medische informatie die werd gegeven door de behandelende dokter van verzoeker (zie voorgaande) ;

f)

Bovendien heeft het bestuur haar verplichting geschonden om te oordelen met kennis van zake ;

Het bestuur moet een grondig onderzoek doen naar de medische situatie van verzoeker door de nodige « investigations » te doen teneinde volledig geïnformeerd te zijn met betrekking tot de situatie van de persoon wiens gezondheidstoestand wordt voorgesteld als zijnde onvoldoende teneinde zich te kunnen uitspreken « en parfaite connaissance de cause » (zie Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000) ;

De Raad Van State heeft zo geoordeeld dat « il appartient à l'autorité saisie d'une demande d'autorisation ou de prorogation de séjour pour motif médical ou lorsqu'elle envisage une mesure d'éloignement, d'apprécier les circonstances de l'espèce au regard de la situation sanitaire et sociale du pays de destination mais aussi au regard des conséquences de la mesure d'éloignement sur la santé de l'intéressé » (zie Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999) ;

De administratie moet zich er dus van vergewissen dat de persoon effectief kan reizen naar zijn land van herkomst. Indien dit het geval was, moet er worden geoordeeld met betrekking tot de toegankelijkheid en het ter beschikking zijn van de noodzakelijke zorgen. Wanneer er niet voldoende onderzoek wordt gevoerd, weerlegt de administratie niet op ernstige wijze het risico dat een verwijdering van het grondgebied een onmenselijke en vernederende behandeling zou zijn in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (zie Raad van State, arrest n° 93.594 van 27 februari 2001 : de administratie had geen onderzoek gevoerd naar het ter beschikking zijn en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie) ;

In voorliggend geval, werden deze onderzoeken niet uitgevoerd door de tegenpartij die dus niet op ernstige wijze het risico, voor verzoeker, heeft weerlegd om een onmenselijke en mensonterende behandeling te ondergaan in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, in geval van een gedwongen terugkeer naar Griekenland (zie ook punt 4.A en B) ;

g)

Door de bestreden beslissing te nemen, heeft de tegenpartij eveneens niet voldaan aan de verplichting om de ernst van de toestand van verzoeker te onderzoeken ;

Inderdaad, de administratieve overheid moet op adequate en voldoende wijze de specifieke aspecten van de situatie van de zieke vreemdeling onderzoeken. Deze eis wordt groter indien de gezondheidstoestand van verzoeker werd geëvalueerd door een geneesheer-specialist (zie Raad van State, arrest n° 73.013 van 7 april 1998) ;

De overheid dient een gegrond onderzoek te doen van de situatie van de zieke, door indien dit nodig is het advies te vragen van een expert (zie Raad van State, arrest n° 75.897 van 24 september 1998) ;

In dit geval, is de ernst van de situatie zoals voorgesteld door de geneesheer-specialist die verzoeker behandelt zodanig dat de tegenpartij meer onderzoeken had moeten voeren door het advies in te winnen van een onafhankelijk specialist (zie Raad van State, arrest n° 75.897 van 24 september 1998). Dit werd niet gedaan. ;

Verzoeker werd zelfs niet onderzocht door een raadgevende geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken ;

Echter, de Raad van State stelt dat « en présence d'attestations médicales circonstanciées rédigées par un médecin-spécialiste qui émet un avis défavorable à l'éloignement du demandeur, la partie adverse ne pouvait se satisfaire de l'opinion de son médecin-conseil, qui, s'il est spécialisé en

« verzekeringsgeneeskunde » et en « gezondheidseconomie », n'apparaît pas spécialisé dans la branche de la médecine traitant de l'affection dont souffre le demandeur » (Raad van State, arrest n° 111.609 van 16 oktober 2002) ;

In dit geval, heeft verzoeker ter staving van zijn aanvraag een gedetailleerd medisch attest overgelegd, opgesteld door een specialist die hem in België opvolgt, en waarvan de inhoud perfecter kennis was gesteld aan de tegenpartij op het moment van het nemen van de beslissing. De inhoud van dit attest werd niet op geldige wijze ontkracht door de tegenpartij in de bestreden beslissing ;

4.

Aangezien, bovendien, dat de beslissing tot weigering van verblijf met het bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) het artikel 19 § 2 van het Reglement van 343/2003 schendt ;

(...)

Dat, men moet vaststellen dat bijlage 26quater betekend aan de verzoeker op datum van 8 april 2010, geen enkele indicatie vervat van uitstel met betrekking tot het in stand brengen van de transfer van de verzoeker naar Griekenland ;

Dat, nochtans, de bestreden beslissing het hiervoor vernoemde artikel 19 § 2 schendt ;

5.

Aangezien dat de uitgedrukte houding door de tegenpartij wat betreft de aktes en bestreden beslissingen bekritiseerd is geweest, op meerdere ogenblikken, door het HCR en door de Europese Commissaris Hammerberg ;

Dat, volgens de nota van observaties, opgesteld door het UNHCR in december 2009 :

“III) The transfer of asylum-seekers and beneficiaries of international protection to Greece under the Dublin Regulation

“(…) Dublin transferees are exposed to the same difficulties as other persons arriving in Greece and seeking to obtain international protection. Pink card holders, including Dublin transferees, are not exempt from arrests, including in Athens and Patras, followed by summary deportations. They are exposed to the same long waiting periods before a decision is made on their asylum claim. If a final decision has been taken in the asylum case of a Dublin transferee or deadlines for appeal have expired, then the returnee is detained and receives a deportation and detention order, with no opportunity in practice to re-open the case or challenge the negative first instance decision.

Risk of deportation

While no Dublin transferees were among the persons deported from Greece to Turkey documented by UNHCR, there are no safeguards in place to protect Dublin transferees from such practices. The cases documented by UNHCR included deportations of other documented asylum-seekers. To the police implementing arrests, Dublin transferees cannot be distinguished based on their documentation from other asylum-seekers, and are thus exposed to the same risk of removal.

Access to asylum procedures

Access to asylum procedures is not always guaranteed for Dublin transferees. In particular, if a negative decision has been issued prior to or during the individual's absence from Greece, and has been notified to an asylum-seeker registered as of “unknown residence”, the applicant, upon return to Greece is likely to have missed all deadlines for appealing against this negative decision. With almost all asylum applications rejected at first instance, this practice affects many Dublin transferees.

Dublin transferees furthermore face the same problems as other asylum-seekers with regard to access to reception assistance and quality of decisions.

Dublin transferees (including those who previously applied for asylum in Greece and those who have not done so) 109 face problems which may hinder or preclude their efforts to register (or re-register) their applications for asylum, barring them from access to the process and to an effective claim examination. Information about the relevant procedures and rights, and/or interpretation in languages that asylum-seekers understand, are not readily available. According to the process in place since 2008, Dublin transferees are detained for up to 24 hours at the airport without a detention order. Since the summer of 2009 when the new procedures entered into force, the transferee is released after maximum

24 hours with a police notice informing him/her to appear at "Petrou Ralli" in Athens within three days, in order to declare his/her address and to receive a date for his/her asylum interview. The obligation to submit a claim (or report in connection with a previous claim) at Petrou Ralli exposes Dublin transferees, like other asylum applicants, to significant problems of access to asylum procedures which may prevent them from registering their claims in a short period of time, or at all. If all deadlines for appealing a negative decision have lapsed during the person's absence from Greece, however, the Dublin transferee will be served with a deportation order at the airport, without access to the asylum procedure.

Access to reception assistance

Dublin transferees face the same obstacles in securing access to accommodation and other reception assistance as other asylum-seekers. UNHCR has recorded a number of cases of vulnerable Dublin transferees, such as persons with mental health problems and a female victim of trafficking, where no accommodation was offered, despite the fact that the few available places are for vulnerable cases or families. Single men, among others, are generally denied accommodation, and often end up sleeping in parks or abandoned houses. In addition to the cases reported by UNHCR, according to transcripts of interviews by the Austrian Red Cross and Caritas Austria, 113 only one out of 14 Dublin transferees interviewed by those organizations in Greece managed to receive accommodation in a reception centre managed by the Hellenic Red Cross. The others were left unassisted and were living on the streets, in parks, in public gardens, in abandoned houses or in overpriced and overcrowded shared rooms."

<http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/search?page=search&docid=4b4c7c329&query=observations%20on%20Greece%20as%20a%20country%20of%20asylum>);

Dat er eveneens dient verwezen te worden naar de interventie van een derde bij de CEDH van de Commissaris voor de rechten van de mens van de Raad van Europa, Meneer Hammerberg, in een serie van hangende zaken over overbrengingen naar Griekenland te Straatsburg, 10 maart 2010 (<https://wcd.coe.int/com.instranet.InstraServlet?Index=no&command=com.instranet.CmdBlobGet&InstranetImage=1515478&SecMode=1&DocId=1551084&Usage=2>);

Dat er dus duidelijk uit deze hiervoor genoemde documenten blijkt dat de uitzetting van de verzoeker naar Griekenland, het artikel 3 van de Europese Conventie zou schenden doordat ze de verzoeker het risico zou doen lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling ;

6.

Aangezien, bovendien, dat de Belgische autoriteiten niet kunnen vaststellen dat de verzoeker effectief zal kunnen genieten van een effectieve ten laste name van zijn asielaanvraag door de Griekse autoriteiten ;

Dat de gebrekkige procedure gestart door de Commissie de aandacht had gevestigd op de mogelijkheid voor de getransfereerde asielaanvragers in Griekenland, om een asielaanvraag in te dienen bij hun aankomst in Athene. Wanneer de Griekse autoriteiten een garantie aanbrengen wat dit punt betreft, bevat hun expliciet antwoord volgende vermelding : « Please note that this person will be able to submit an asylum application upon the arrival to our country, if he/she wish to do so. »;

Dat het bijgevolg vereist is om te weten uit wat deze inschrijving bestaat en of ze een garantie is naar de toekomst toe, tot een werkelijke toegang tot de procedure ;

Dat, volgens het UNHCR: "In practice, "Dublin returnees" encounter several obstacles in trying to lodge their claims upon arrival at Athens' airport. Due to the lack of sufficient asylum personnel to ensure the immediate identification, registration and processing of asylum applicants, "Dublin returnees", including vulnerable individuals, are automatically detained, before their status is clarified and a decision taken to either interview the applicant or refer him/her to the Central Asylum Department. Due to a lack of interpretation and legal services, asylum-seekers are often interviewed in a language they do not understand and without being counseled on their rights during the asylum process.

(...) Particularly disadvantaged are those "Dublin returnees" who cannot provide an address upon arrival in Greece and whom the Greek authorities notify on the status of their asylum application through the "Notification of Persons of Unknown Residence Procedure". The lack of an alternative notification mechanism results in returnees not being able to follow up on their appeal. Furthermore, access to the procedure is hampered by lack of personnel as asylum claims continue to exceed the current processing capacity. As a result, asylum-seekers, including "Dublin returnees", experience long waiting periods and

often have access to an asylum officer only after the deadline to lodge an appeal has elapsed or, in case they have been able to lodge an appeal, after the convocation date set by the Consultative Asylum Committee. In this strained environment, the effective and timely processing of the asylum claims, appeal submissions and requests for identity documents of "Dublin returnees" is not guaranteed. In light of the above mentioned challenges, UNHCR is concerned that "Dublin returnees", in particular the most vulnerable ones, may find themselves excluded from the asylum procedures." ;

Dat deze gang van zaken bevestigd is geweest door het geheel van de getuigenissen en van de praktijken verzameld door de "Great Council for Refugees". In een recente nota, geeft dit Comité het detail van de parcours van teruggekeerden in Griekenland:

« Persons who had not previously applied for asylum in Greece will be interviewed at the airport immediately following arrival. Reports from all Dublin returnees indicate that the interview is carried out without the presence of an interpreter. The "interview" usually lasts 5 minutes and, in most cases, the only question asked -in English- is why the applicant came to Greece.

No explanation is given to the asylum seekers regarding the procedure or their rights / obligations and the only information provided is a single page listing names and addresses of NGOs and the address of the Asylum Division where they should go to declare an address. Although almost all Dublin returnees are homeless and most have no friends or relatives in Greece, no information is provided to them about finding accommodation. Returnees are not even informed that the obligation to declare an address to the Police Asylum Division at Petrou Ralli includes an obligation to notify the police that they are homeless. Indeed the declaration of homelessness is a necessary step without which the Ministry of Interior will not notify the Ministry of Health to seek to find accommodation for the asylum seekers.

Once returnees are released from initial detention at the airport (i.e. after a period of 3 days usually) they are left to their own devices completely. If they do manage to find their way to the Asylum Division at Petrou Ralli they are usually not allowed access because of the large number of people waiting outside the Petrou Ralli premises every day. It is therefore often necessary for NGOs to intervene to arrange access to the Asylum Division."

Dat, concreet, dit betekent dat een geregistreerde asielaanvrager aan de luchthaven in realiteit zich opnieuw moet inschrijven door de unieke toegangsweg op het territorium, Petrou Ralli, gebouw waarvan de inkomst bekend staat als zijnde heel moeilijk. De ONG en Griekse advocaten hebben aldus in oktober en november 2008 persberichten opgesteld , die de beslissing van de Griekse autoriteiten betreurden om iedere inschrijving van asielaanvragers op te schorten, nadat de toegang reeds drastisch was beperkt. ;

Aangezien dat een ander rapport ons in staat stelt om te begrijpen dat de registratie van een asielaanvraag in Griekenland, weinig garantie biedt om concreet zijn recht op erkenning te doen gelden. In een studie over de clandestiene migraties, in opdracht van de Europese Unie, hebben onderzoekers geprobeerd het aantal huidige verworpen asielaanvragers te schatten in Griekenland. Welnu, het is niet mogelijk om dergelijk cijfer op te stellen :

« (...) providing a time-framed estimate of former asylum seekers who remain in the country after their application was rejected and assume that they are irregulars is problematic. For one can lose and obtain the asylum seeker status many times, and sometimes without really being aware of it. When, though, along this continuum of legality in limbo is the asylum seeker liable to deportation? And, therefore, on what basis can the researcher proceed to estimates of irregular former asylum seekers? (...)

Firstly, making an asylum claim when apprehended at the Greek borders does not mean that one is granted with the asylum seeker status and enjoys the rights deriving from that. According to the participatory observation research of Heath Cabot on asylum seekers in Greece (2008), an asylum claim is valid only when it is official. And the signifier of officialdom and thus temporary asylum protection is the 'pink card' that can only be obtained at the Police Directorate for Aliens in Athens. (...) If they have no 'pink card' to show upon detection they will be arrested, put again into detention, try to get help from Greek lawyers and/or NGOs or face deportation. Having a deportation order, however, does not mean that they would be moved out of the country eventually. This seems to depend on the nationality of the asylum seeker: she/he has to come from a bordering country otherwise the cost of refoulement is too much to bear for the Greek state.

In order to obtain the 'pink card' one should provide the PDA with a house contract and give a short interview explaining why they left their country (Cabot 2008, Int. 17). The presence of an official translator at the interview is the ideal scenario that rarely happens. The examiner (a police official) writes

down a report with what was said at the interview and his assessment of the case, and sends it to the Asylum Department of the Police Headquarters (Ministry of Interior, former Public Order); this department in turn sends its rejection or acceptance proposal to the Minister of Interior and he takes the final decision. During this period that usually lasts some months the asylum seeker's pink card protects him. The usual result of first instance asylum claims is their rejection (only a very few have a positive decision: 13 out of 37.380 claims in 2006 & 2007). In theory, the asylum seeker is supposed to be notified about the result at the address he initially gave and can make an appeal and move the claim to a 'second instance' procedure within 30 days a year ago, within 10 days this year. In practice, this is hardly the case as Cabot explains (2008). The unstable and 'flexible' employment of asylum seekers means that many are likely to change residence or miss from 'home'. Failing to declare a change of residence equates with withdrawal of one's claim and rendering the 'pink card' invalid. This combined with the police regular checks for the validity of a declared residence means that many become irregulars without even knowing (they will know eventually that they have fallen back into illegality either when they get arrested or when the 6-month period passes and attempt to renew their pink card). This in turn means that they might have lost the 30 or 10 days window within which they are allowed to submit an appeal to the negative decision. Getting 'back on track' after that requires following a more complicated procedure and therefore the assistance of a lawyer; the re-issuing of the pink card under this procedure usually takes several months within which the asylum seeker is 'eligible' for detention (and possibly deportation) if caught again (Cabot 2008). (...)"

Dat deze informatie in parallel dienen geplaatst te worden met de rariteit van de structuren van ontvangst in Griekenland.

Aangezien uiteindelijk dat, in gelijkaardige gevallen dan huidig geval, de Raad van State heeft geoordeeld dat « la partie adverse n'ayant pas, dans sa décision, dissipé les doutes quant à l'examen de la demande d'asile de la requérante par les autorités grecques, le risque de préjudice grave et difficilement réparable allégué, doit, dans l'état actuel de l'affaire, être tenu pour établi » (Raad van State, Arrest n° 162.039 van 28 augustus 2006 en Arrest n° 162.040 van 28 augustus 2008) ;

Que, de l'ensemble des éléments fournis par la partie requérante à l'appui de son recours, le Conseil considère qu'il n'est pas exclu que le requérant ne puisse bénéficier en cas de renvoi en Grèce, de toutes les garanties procédurales exigées par la Convention de Genève, et plus particulièrement du principe énoncé à l'article 33 de ladite Convention, à savoir le principe de non- refoulement vers le pays où le requérant dit craindre pour sa vie, en l'espèce, l'Afghanistan. La jurisprudence européenne et celle du Conseil d'Etat exige que les autorités de l'Etat qui entend faire reprendre un demandeur d'asile par un autre Etat partie au Règlement de Dublin, doit s'assurer au minimum de la qualité de la procédure qui y sera appliquée et particulièrement de l'effectivité du principe de non- refoulement. »."

3.2. In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder het volgende:

"(...) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 13 april 2010, tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Uit het administratieve dossier en het verhoor van verzoeker bleek immers dat zijn vingerafdrukken werden genomen te Samos (Griekenland) op 11 januari 2009. Dit gegeven wordt door verzoekende partij niet betwist, waardoor dit element in de beslissing alvast niet ter discussie staat.

Op 21 oktober 2009 werd een overnameverzoek gericht aan de Griekse autoriteiten. Omdat dit verzoek onbeantwoord bleef door Griekenland, werd het overnameverzoek geacht te zijn aanvaard. Griekenland is verplicht om verzoekende partij over te nemen en de asielaanvraag te behandelen. Dit standpunt werd overgemaakt aan de Griekse autoriteiten op 8 februari 2010 met een Tacit Agreement.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn. In de beslissing wordt zeer duidelijk aangegeven waarom een beslissing werd genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker beweert drie maanden buiten EU-grondgebied te hebben verbleven, vooraleer hij asiel aanvraag in België. Verwerende partij merkt op dat verzoeker op illegale wijze Griekenland is binnen gekomen en vervolgens op basis van zijn eigen verklaringen een tijd lang in Turkije verbleef. De bewijzen die verzoeker voorlegt om zijn verblijf in Turkije aan te tonen, zijn niet sluitend. Verzoekers reisparcours verliep in volstreekte illegaliteit. Van eventuele in- en uitreisdata liggen geen objectieve bewijzen voor.

Verzoekende partij heeft bij het verhoor in het kader van de asielaanvraag in België geen doorslaggevende elementen aangehaald waarom de asielaanvraag in België zou moeten worden behandeld. Verzoeker verklaarde dat zijn ooms en broer in België verblijven. Dit is evenwel geen grond van de behandeling van de asielaanvraag in België vermits deze familieleden niet vallen onder de notie van gezinsleden zoals omschreven in artikel 2, i) van de Verordening 343/2003. Verzoeker heeft ook niet aangetoond afhankelijk te zijn van deze mensen.

Verzoeker verklaarde gezondheidsproblemen te hebben. Hij diende op 24 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag om machtiging tot verblijf werd evenwel ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 13 april 2010.

Verwerende partij merkt op dat verzoeker op uitgebreide wijze kritiek levert op de ongegrond verklaring van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Hij argumenteert dat het onderzoek onzorgvuldig zou zijn gebeurd, dat nodige medische onderzoeken niet gebeurd zijn en dat niet vast staat of hij toegang zal hebben tot de vereiste zorgen eens hij naar Griekenland wordt getransfereerd.

Verwerende partij merkt in dat verband op dat in de thans bestreden beslissing verwezen wordt naar de conclusies van deze regularisatieaanvraag die voor verzoeker negatief werd afgesloten. In de beslissing wordt aangegeven dat de medicatie, opvolging en ziekenhuizen waar verzoeker kan worden behandeld beschikbaar zijn in Griekenland. Vermits er een adequate behandeling voor handen is in Griekenland, is er geen sprake van een schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij is van mening dat de thans bestreden beslissing de beslissing tot weigering van verblijf is met bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 13 april 2010. In de mate verzoeker het niet eens is met de afwijzing van zijn medische regularisatie, moet hij die beslissing aanvechten en niet de thans voorliggende beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker ontwikkelt met andere woorden argumenten die vreemd zijn aan de thans bestreden beslissing, en die ten gronde betrekking hebben op de motivering van de beslissing van 13 april 2010 waarmee de medische regularisatie werd afgewezen.

In de mate verzoeker argumenten ontwikkelt die gericht zijn tegen de ongegrond verklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker op 13 april 2010, is het voorliggende verzoekschrift niet ontvankelijk.

Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt door verzoeker.

Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 EVRM, merkt verwerende partij dan ook op dat verzoekende partij geen enkel bewijs aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat zij zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM en dat de vereiste medische zorgen niet voorhanden zouden zijn in Griekenland.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM, moet verzoekende partij nochtans aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zal worden terug geleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Verzoekende partij moet hiervoor concrete bewijzen voorleggen.

Algemene en vage stellingen, die geen verband houden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij, zijn niet voldoende om een schending van artikel 3 EVRM te bewijzen. Zij moet aantonen met feiten en elementen die haar persoon betreffen, dat er risico op zulke gevaren bestaat indien zij naar Griekenland wordt geleid. Zulks is in casu niet gebeurd.

Uit niets blijkt dat de uitwijzing van verzoekende partij naar Griekenland niet mogelijk is, of een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

"Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 21 maart 2002 nr. 105.233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977) ."

(RVV, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

Verwerende partij verwijst verder naar artikel 3, punt 2, van de verordening 343/2003, (...).

Uit deze bepaling kan geen verplichting worden afgeleid voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de verordening 343/2003, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag.

Verzoeker maakt niet duidelijk waarom hij van mening is dat deze bepaling niet correct werd geïnterpreteerd. Verzoekende partij heeft zelf alleszins geen aanvaardbare concrete reden aangehaald waarom België de asielaanvraag zelf zou moeten behandelen.

Verwerende partij wenst te beklemtonen dat de keuze tot de behandeling van een asielaanvraag door een welbepaalde lidstaat sowieso niet aan verzoeker toekomt.

Het is immers de bedoeling van de Europese reglementering om uit te sluiten dat de asielzoeker zelf de lidstaat zou kiezen die zijn asielaanvraag zou behandelen.

In de bestreden beslissing is duidelijk aangegeven dat de Griekse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag. Verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

De Griekse autoriteiten hebben immers geen tijdig antwoord gegeven op het overnameverzoek van 21 oktober 2010 vanwege België. Dit staat gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek overeenkomstig artikel 18.7 van de Verordening nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat Griekenland een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève ondertekend heeft. Griekenland heeft bovendien de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derdelanden en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet.

Met het presidentieel decreet 220/2007 van 13 november 2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving.

Uit niets blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, (RVV, nr. 24.514 van 16 januari 2009; RVV, nr. 21.980 van 26 januari 2009; RVV, nr. 26.756 van 30 april 2009). Ook verzoekende partij brengt geen nieuwe elementen aan waaruit zou blijken dat de omzetting niet op afdoende wijze gebeurd zou zijn.

Verzoeker verwijst naar bronnen en rapporten die dateren van 2008, of alleszins van voor de voormelde hervormingen van de Griekse asielprocedure. Verzoeker toont zodoende niet aan dat deze informatie nog steeds actueel zou zijn, gezien de voormelde aanpassingen van de Griekse asielwetgeving en bijsturing van de Griekse asielprocedure.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook in recentere arresten aangegeven dat de Griekenland, net als België gebonden is door Internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van asielaanvragen, cf. o.a. RVV 34.237 van 16 november 2009.

Verzoekende partij verwijst bovendien naar algemene rapporten omtrent de opvang van asielzoekers door Griekenland. Zij heeft evenwel niet bewezen dat deze algemene rapporten ook betrekking hebben op haar persoonlijke situatie.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij nooit eerder een voorbehoud heeft gemaakt voor Griekenland als asielland. Het is nu voor het eerst dat zij bedenkingen formuleert bij de opvang van asielzoekers in Griekenland.

De Dienst Vreemdelingenzaken mag ervan uitgaan dat de basisnormen die in de voormelde richtlijnen en wetten voorzien zijn, gewaarborgd worden in Griekenland. Er is ook geen enkele reden om aan te nemen dat verzoekende partij niet de kans zal krijgen een asielverzoek in te dienen, of dat de asielprocedure geen eerlijk verloop zal kennen.

De ' verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

(R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van

zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."
(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het enige middel is niet gegrond. (...)"

3.3. In zijn repliekmemoirie verwijst verzoeker integraal naar zijn inleidende verzoekschrift.

3.4.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat in de eerste bestreden beslissing geenszins toepassing werd gemaakt van deze wetsbepaling. De in voorliggende zaak bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10.1 en 18.7 van de verordening 343/2003/EG en van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aangezien de eerste bestreden beslissing een antwoord verstrekt op de asielaanvraag van verzoeker en er door verweerder in deze beslissing aangegeven wordt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag diende, bij het nemen van deze beslissing, ook geen toepassing gemaakt te worden van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling omschrijft namelijk op welke wijze een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van medische redenen kan ingediend worden en aan welke voorwaarden dient voldaan te zijn om op deze grond tot een verblijf te worden gemachtigd.

Het staat niet ter discussie dat verzoeker ook een aanvraag indiende om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden en dat deze aanvraag door verweerder werd afgewezen. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ongegrond werd verklaard maakt evenwel niet het voorwerp uit van voorliggend beroep zodat de kritiek van verzoeker op deze beslissing, die trouwens niet het voorwerp uitmaakte van een annulatieberoep en die dus een definitief karakter heeft, niet dienend is.

Verzoeker toont niet aan dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden werd bij het nemen van de in casu bestreden beslissing.

3.4.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat te duiden op welke wijze verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing deze wetsbepalingen zou geschonden hebben. Dit onderdeel van het middel dient bijgevolg, gelet op het ontbreken van de noodzakelijke toelichting, als onontvankelijk beschouwd te worden.

3.4.3. Er dient eveneens gewezen te worden op het feit dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572). Deze bepaling kan derhalve op zich niet dienstig worden aangevoerd.

3.4.4. De Raad merkt verder op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers gemotiveerd dat de Griekse autoriteiten, op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 10.1 en 18.7 van de verordening 343/2004/EG, verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Hierbij wordt toegelicht dat via een onderzoek van de vingerafdrukken werd vastgesteld dat verzoeker reeds op 11 januari 2009 in Griekenland werd aangetroffen, dat een overnameverzoek aan de Griekse autoriteiten werd overgemaakt en dat deze – aangezien zij nalieten om tijdig op dit verzoek te antwoorden – geacht worden dit verzoek te aanvaarden. Verweerder benadrukt hierbij dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht die onweerlegbaar aantonen dat hij meer dan drie maanden buiten het grondgebied van de lidstaten zou hebben verbleven. Voorts wordt toegelicht dat er in casu geen basis is om de asielaanvraag van verzoeker in België te behandelen op grond van de artikelen 3.2 en 15 van de verordening

343/2003/EG. Verweerder stelt hiertoe dat verzoeker geen gezinsleden in de zin van artikel 2.i van de verordening 343/2003/EG in België heeft en geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat hij afhankelijk zou zijn van zijn in België verblijvende familieleden. Tevens wordt het juridische kader waarop verzoeker zich in Griekenland kan beroepen geschetst en wordt geduid dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft. Verder wordt, aangaande de gezondheidsproblemen die verzoeker ter kennis bracht van verweerder, gesteld dat de medicatie, opvolging en ziekenhuizen waar verzoeker kan worden behandeld, beschikbaar zijn in Griekenland, zodat een adequate behandeling in Griekenland mogelijk is. Deze motivering, die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de eerste bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4.5. In zoverre verzoeker de opgegeven motivering inhoudelijk betwist en betoogt dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout en van een tegenstrijdige motivering, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van de bepalingen van de verordening 343/2003/EG.

Allereerst moet worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Daarnaast moet worden gesteld dat artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet voorziet dat het bestuur, telkens wanneer een asielaanvraag wordt ingediend, dient over te gaan tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Het bestuur dient hierbij rekening te houden met de criteria die zijn opgenomen in de verordening 343/2003/EG.

In voorliggende zaak wordt niet betwist dat verzoeker begin 2009 op illegale wijze het grondgebied van de staten die gebonden zijn door de verordening 343/2003/EG is binnengekomen via Griekenland. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt immers dat de vingerafdrukken van verzoeker te Samos, in Griekenland, werden genomen op 11 januari 2009 en verzoeker verklaarde zelf uitdrukkelijk dat hij vanuit Turkije naar Griekenland is gereisd. Verder dient verweerder te worden bijgetreden waar deze in de eerste bestreden beslissing aangeeft dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht die onweerlegbaar aantonen dat hij sindsdien meer dan drie maanden buiten het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven. De Raad stelt immers vast dat verzoeker weliswaar tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 september 2009 verklaarde dat hij na een verblijf van twee maanden in Athene is teruggekeerd naar Turkije en daar van begin maart 2009 tot 14 september 2009 bij een tante heeft verbleven, doch uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker geen enkel bewijs van zijn beweringen kon voorleggen. Verzoeker houdt thans voor dat hij meerdere documenten heeft aangebracht waaruit blijkt dat hij sinds de afname van zijn vingerafdrukken in Griekenland begin 2009 meer dan drie maanden in Turkije heeft verbleven, en met name twee doktersvoorschriften uit Turkije gedateerd op 21 april 2009 en 29 juli 2009 op naam van de persoon met wiens valse Turkse identiteitskaart hij België is binnengekomen. Deze stukken zijn evenwel niet opgenomen in het administratief dossier en verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat hij deze documenten heeft overgemaakt aan het bestuur voorafgaand aan het nemen van de eerste bestreden beslissing. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met deze stukken bij nemen van de eerste bestreden beslissing. Daarenboven kan uit medische attesten waarin de naam van verzoeker niet is opgenomen hoe dan ook niet worden afgeleid dat verzoeker buiten Griekenland zou verbleven hebben. Het is immers niet uit te sluiten dat de valse naam waarvan verzoeker stelt gebruik te hebben gemaakt ook door andere personen werd gebruikt. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat verweerder toepassing diende te maken van artikel 16.3 van de verordening 343/2003/EG, dat bepaalt dat de verantwoordelijkheid van een lidstaat komt te vervallen indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven. Bijgevolg dient te worden besloten dat verweerder, gelet op artikel 10.1 van de verordening 343/2003/EG, dat voorziet dat ingeval er aanwijzingen zijn dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden deze lidstaat verantwoordelijk

is voor de behandeling van het asielverzoek, de Griekse autoriteiten kon verzoeken de verantwoordelijkheid op zich te nemen voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Het staat verder vast dat de Griekse autoriteiten nalieten om binnen de in artikel 18.1 van de verordening 343/2003/EG bepaalde termijn te antwoorden op het overnameverzoek van 21 oktober 2009, zodat zij op basis van artikel 18.7 van dezelfde verordening geacht werden dit verzoek te aanvaarden.

De Raad stelt verder vast dat verweerder uitdrukkelijk heeft uiteengezet waarom hij het in casu niet vereist acht om toepassing te maken van de proceduremogelijkheid geboden door artikel 3.2. van de verordening 343/2003/EG, bepaling die een lidstaat toelaat om zelfs indien hij, volgens de objectieve criteria die vervat zijn in de verordening, niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag deze aanvraag toch te behandelen. Verweerder heeft hierbij de verschillende door verzoeker aangebrachte inlichtingen onderzocht en toegelicht waarom deze geen reden vormen om toepassing te maken van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG. De Raad wijst er bovendien op dat deze bepaling in geen enkele verplichting voorziet en een individuele kandidaat-vluchteling in geen geval toelaat zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien.

Artikel 15 van de verordening 343/2003/EG – bepaling die verzoeker ook geschonden acht – bepaalt dat iedere lidstaat, wanneer hij verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, gezinsleden en andere familieleden kan herenigen op humanitaire gronden en dat in dat geval deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene behandelt. Vooreerst stelt de Raad vast dat de bevoegde Griekse diensten geen verzoek om toepassing te maken van artikel 15 van de verordening 343/2003/EG aan de Belgische autoriteiten hebben gericht. Daarnaast dient verweerder te worden gevolgd waar deze in de eerste bestreden beslissing aangeeft dat een broer, ooms en andere verre familieleden niet kunnen worden beschouwd als zijnde gezinsleden in de zin van artikel 2. i van de verordening 343/2003/EG en verzoeker verder niet heeft aangetoond afhankelijk te zijn van zijn in België verblijvende familieleden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 19.2 van de verordening 343/2003/EG – dat bepaalt dat de beslissing om een asielverzoek niet te behandelen omdat de verantwoordelijkheid hiertoe toekomt aan een andere lidstaat gemotiveerd wordt en dat in de kennisgeving wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden – kan slechts worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing is gemotiveerd en dient te worden opgemerkt dat een eventueel gebrek in de kennisgeving geen invloed heeft op de wettigheid van een beslissing. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden akte (RvS 23 februari 2005, nr. 141.068).

De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet toelicht op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing als tegenstrijdig dient te worden beschouwd.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Verzoeker maakt, gelet op voorgaande vaststellingen, niet aannemelijk dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, dat de materiële motiveringsplicht werd miskend of dat de eerste bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 15, 16, § 1-3, en 19, § 2, van de verordening 343/2003/EG of artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

3.4.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM merkt de Raad op dat de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker dient terug te keren naar Griekenland, aangezien werd vastgesteld dat dit land bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Griekenland, lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat, is partij bij het EVRM en de Vluchtelingenconventie en is bovendien gebonden door de Europese immigratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat Griekenland zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: “*The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.*”, vrije vertaling: “*Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen.*”). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of

naar dit land kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan verzoeker om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (hierna: het EHRM) gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 78; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 108 *in fine*).

Wat de algemene situatie in een land betreft, heeft het EHRM vaak belang gehecht aan informatie zoals opgenomen in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty International of gouvernementele bronnen (zie ook bijvoorbeeld: EHRM, *Moayad v. Duitsland*, 20 februari 2007, §§ 65-66; EHRM, *Said v. Nederland*, 5 juli 2005, § 54; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 67 en EHRM, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, 15 november 1996, §§ 99-100). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68 en EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt evenwel dat, uitzonderlijk, in de zaken waar de verzoekende partij beweert deel uit te maken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan mishandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM kan aangewend worden wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en zwaarwichtige redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat de desbetreffende praktijk bestaat en dat zij deel uitmaakt van die betrokken groep (zie EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan bewijst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk situatie onderscheiden van deze van anderen, indien dit de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM zou uithollen. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en de beschikbare informatie over het land van bestemming met betrekking tot die betrokken groep (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 80; EHRM, *Salah Seekh v. Nederland*, 23 mei 2007, § 148; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167).

Het bestaan van het risico moet worden beoordeeld in functie van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben ten tijde van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis* EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 81; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 107 en EHRM, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, 20 maart 1991, §§ 75-76).

In voorliggende zaak wijst verzoeker in de eerste plaats op het feit dat hij in Griekenland zal worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling omdat hij een medisch probleem heeft dat in Griekenland niet zal behandeld worden. Dienaangaande moet worden gesteld dat de medische problematiek waarnaar verweerder verwijst reeds werd onderzocht in het kader van zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden om medische redenen. Een attaché-geneesheer

beoordeelde de medische toestand van verzoeker op basis van de neergelegde medische attesten en concludeerde dat de huidziekte van verzoeker in België reeds werd behandeld, dat in Griekenland de medicatie die verzoeker gebruikte beschikbaar is en dat er in dat land ook dermatologen en infectiologen evenals ziekenhuizen zijn. De attaché-geneesheer besloot dan ook dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Griekenland. Op basis van deze conclusie werd de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van verzoeker afgewezen. Zoals reeds gesteld heeft verzoeker deze beslissing niet aangevochten, zodat mag verondersteld worden dat hij akkoord ging met deze beslissing. Verzoeker weerlegt met zijn beschouwingen de correctheid van de analyse van de attaché-geneesheer ook niet. Indien verzoeker van oordeel is dat zijn huidige gezondheidstoestand hem toch verhindert om naar Griekenland te reizen en dat een terugkeer naar Griekenland moet beschouwd worden als strijdig met artikel 3 van het EVRM, dan komt het hem toe aan te tonen dat hij actueel ernstige medische problemen heeft en bewijzen aan te brengen dat zijn ziekte hem verhindert te reizen of aannemelijk te maken dat in Griekenland niet de nodige artsen en ziekenhuisinfrastructuur aanwezig zijn. Verzoeker blijft op al deze punten in gebreke. Hij beperkt zich immers tot het bekritisieren van de beslissing waarbij zijn aanvraag om, op basis van de voorheen ingeroepen medische problematiek, tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond verklaard werd en tot het vermelden van een citaat uit een rapport van Amnesty International van 2010 waarin deze organisatie zijn bezorgdheid uit over de toegang tot de gezondheidszorg voor asielzoekers in Griekenland. Met zijn uiteenzetting toont verzoeker geenszins een concreet en individueel risico aan waaruit kan afgeleid worden dat hij dreigt te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM in Griekenland. De Raad benadrukt dat de bewijslast hiertoe nochtans ligt bij verzoeker.

Verder geeft verzoeker aan dat hij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in Griekenland, gelet op de tekortkomingen die bestaan wat betreft de toegang tot de asielprocedure, het verloop van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Griekenland. Hij verwijst hierbij in zijn verzoekschrift naar een *'nota van observaties'* van het UNHCR van december 2009, een rapport van het UNHCR van april 2008, een rapport van de *"Great Council for Refugees"* van februari 2009, persberichten van Griekse advocaten en een rapport inzake een studie over clandestiene migratie uitgevoerd in opdracht van de Europese Unie.

Wat betreft verzoekers bewering dat hij in Griekenland zelf een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen, moet worden geduurd dat het aanbrengen van citaten uit algemene rapporten, die gewag maken van specifieke problemen met betrekking tot de asielprocedure in Griekenland en betreffende de opvangsituatie van asielzoekers op welbepaalde plaatsen en tijdstippen, onvoldoende is om het bovenvermelde risico aan te tonen. De omstandigheid dat deze citaten afkomstig zijn uit verslagen van gezaghebbende bronnen zoals het UNHCR of van andere organisaties, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend worden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan verzoeker immers toe om *in concreto* aan te tonen dat hij zelf een dergelijk risico loopt in de Staat waarnaar hij wordt teruggestuurd. Verzoeker blijft op dit punt in gebreke. Het gegeven dat de asielprocedure in Griekenland nog dient geoptimaliseerd te worden laat immers niet toe te besluiten dat verzoeker zal onderworpen worden aan inbreuken op artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker, toen hij door verweerder gehoord werd, niet aangaf ooit enige poging ondernomen te hebben om in Griekenland asiel aan te vragen en dat hij evenmin te kennen gaf dat hij tijdens zijn verblijf in Griekenland, voorafgaand aan zijn vertrek naar België, incorrect werd behandeld of dat hem opvang werd geweigerd. Van een vreemdeling die een asielaanvraag indient mag nochtans verwacht worden dat hij het bestuur waartoe hij zich richt om een beschermingsstatus te vragen onmiddellijk in kennis stelt van de tekortkomingen die hij persoonlijk vaststelde of van de mensenrechtenschendingen die hij onderging of vreest te zullen ondergaan in het land waaraan hij kan worden overgedragen. Uit de uiteenzetting van verzoeker kan ook niet afgeleid worden dat vreemdelingen die door de Belgische autoriteiten werden overgedragen aan Griekenland systematisch onderworpen worden aan behandelingen die zwaarwichtig genoeg zijn om ze te beschouwen als foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Ook door te verwijzen naar de tussenkomst van de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa in enkele hangende zaken voor het EHRM, toont verzoeker niet aan dat hij in Griekenland zal gefolterd worden of zal worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen.

Verzoeker maakt met zijn toelichting evenmin aannemelijk dat hij een ernstig risico loopt dat hij, zonder dat hem de kans zou gegeven worden een asielaanvraag in te dienen of zonder dat zijn asielaanvraag

zou zijn onderzocht in Griekenland of dat hij de kans zou krijgen aan te tonen dat hij voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, direct of indirect zal teruggestuurd worden naar Iran.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State is verder niet dienend, nu hij niet aantoont dat de feitelijke situatie in de zaken waarnaar hij verwijst identiek of gelijkaardig is aan deze in voorliggende zaak.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie wordt niet aangetoond.

3.4.7. Waar verzoeker tevens een schending aanvoert van artikel 5 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat hij nergens op een voor verweerder en de Raad begrijpelijke wijze precies aanduidt hoe de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, door het nemen van de eerste bestreden beslissing, deze bepaling zou hebben geschonden. Bij gebrek aan enige toelichting inzake de wijze waarop deze door verzoeker aangevoerde bepaling zou zijn miskend, wordt verweerder de mogelijkheid ontnomen om zich met kennis van zaken te verdedigen. Het onderdeel van het middel waarbij een schending wordt aangevoerd van artikel 5 van het EVRM dient bijgevolg als onontvankelijk beschouwd te worden.

3.4.8. Artikel 13 van het EVRM, bepaling waarvan de schending ook wordt aangevoerd, kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoeker verwijst wel naar de schending van artikel 3 en 5 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt. Een schending van artikel 13 van het EVRM kan derhalve niet worden weerhouden. Tevens moet worden geduid dat verzoeker niet betwist dat er wel degelijk een mogelijkheid bestaat om beroep aan te tekenen tegen een eventuele negatieve beslissing inzake een asielerzoek bij de Griekse Raad van State. Indien enig door het EVRM gewaarborgd recht zou miskend worden, kan hij zich derhalve tot deze instantie richten.

3.4.9. Er kan verder niet worden ingezien op welke wijze verweerder door het nemen van de eerste bestreden beslissing artikel 33 van het EVRM, dat bepaalt dat elke verdragsluitende partij elke vermeende niet-nakoming van de bepalingen van het Verdrag en de Protocollen door een andere Verdragsluitende Partij bij het EHRM aanhangig kan maken, heeft geschonden. Verzoeker geeft hieromtrent ook geen enkele toelichting, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.4.10. De Raad stelt verder vast dat verzoeker nalaat de concrete bepaling van het BuPo-Verdrag te duiden dat hij geschonden acht evenals de wijze waarop deze bepaling door de eerste bestreden beslissing zou zijn geschonden. Ook dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

3.4.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoeker voert weliswaar nog aan dat het gedetailleerde medische attest dat door hem werd neergelegd in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet werd 'geëvalueerd' en dat verweerder het niet nuttig heeft geacht om hem te laten onderzoeken door een gespecialiseerde raadgevende geneesheer, doch geeft hiermee opnieuw kritiek op een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van zijn beroep tot nietigverklaring. Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State aangaande de reikwijdte van de onderzoeksbevoegdheid van verweerder in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen is daarom in casu niet dienstig. Ten overvloede moet bovendien worden aangegeven dat uit het administratief dossier kan afgeleid worden dat de attaché-geneesheer weldegelijk de door verzoeker aangebrachte attesten heeft betrokken bij zijn beoordeling en dat een medische controle niet vereist is indien er geen twijfel bestaat inzake de aangebrachte medische problematiek.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat door verzoeker ook wordt omschreven als “*het principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen*”, wordt niet aangetoond.

3.4.12. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan verzoeker evenmin gevolgd worden in zijn stelling dat de eerste bestreden beslissing disproportioneel is.

3.4.13. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid enige substantiële en/of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste heeft geschonden of zijn bevoegdheden heeft misbruikt.

Het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

3.5. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS

G. DE BOECK